

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.479 van 22 november 2016
in de zaak A. 218.247/X-16.505.**

In zake : Chantal DE SMET
woonplaats kiezend te 9000 Gent
Nieuwland 48

tegen :

de STAD GENT

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 januari 2016, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van ongekende datum van de Cel huisnummering van de Stad Gent tot toekenning [in Nieuwland] van huisnummer 48/A”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

Met toepassing van artikel 90, § 1, derde lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met één lid.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 oktober 2016.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en Peter Hobin, adjunct van de directie, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 2 oktober 2015 verklaart O. H. aan de verwerende partij zijn hoofdverblijfplaats te hebben overgebracht naar Nieuwland 48 te Gent. Het pand is eigendom van verzoekster, die er op dat moment met haar dochter woont.

Na controle ter plaatse oordeelt de dienst Burgerzaken op 30 november 2015 dat O. H. “mag ingeschreven worden op het huisnummer 48/A”. Met een brief van dezelfde dag wordt aan verzoekster meegedeeld dat aan de studio op de eerste verdieping van haar pand, huisnummer 48/A werd toegekend. Verzoekster stelt hiertegen het voorliggende beroep in.

4. Op 28 januari 2016 dient verzoekster bij de verwerende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning tot het inrichten van een kamer voor hospitawonen.

In een schrijven van 3 februari 2016 aan de verwerende partij, argumenteert verzoekster dat de beslissing tot toekenning van een afzonderlijk huisnummer 48/A op onjuiste gegevens berust en dat zij op 28 januari 2016 “een aanvraag tot regularisatievergunning voor het verhuren van een kamer in de vorm van hospitawonen” heeft ingediend.

Op 7 april 2016 verleent de verwerende partij verzoekster een tijdelijke, vijf jaar geldige, stedenbouwkundige vergunning tot het inrichten van een kamer voor hospitawonen.

Onder verwijzing naar die vergunning en naar een schrijven van de verwerende partij waarin aan O. H. is meegedeeld dat zijn nieuw adres “Nieuwland 48” luidt, vraagt verzoekster in een brief van 12 mei 2016 dat de verwerende partij zou willen bevestigen op de aangevochten beslissing te zijn teruggekomen.

IV. Belang

Standpunt van de partijen

5. De verwerende partij werpt in de laatste memorie op dat verzoekster zonder belang is bij haar beroep aangezien de bestreden beslissing niet meer bestaat. De beslissing is, nadat verzoekster de vergunning voor hospitawonen verkreeg, door de verwerende partij ongedaan gemaakt en opgeheven voor de toekomst. Het verval van de vergunning voor hospitawonen na het verstrijken van de periode van vijf jaar kan niet tot gevolg hebben dat de opgeheven beslissing om een bijkomend huisnummer toe te kennen, zou herleven.

6. Verzoekster, in haar laatste memorie, meent nog steeds belang te hebben omdat “er ten aanzien van haarzelf geen expliciete intrekking van de bestreden beslissing voorligt”. Zolang de bestreden beslissing blijft bestaan, “geldt dat de stad haar woning niet als één woongelegenheid beschouwt maar als een pand met twee woongelegenheden”. Ten behoeve van de rechtszekerheid is vereist “dat ofwel de bestreden beslissing expliciet wordt ingetrokken ofwel de bestreden beslissing door de Raad van State op formele wijze nietig wordt verklaard”.

Beoordeling

7. De feitelijke gegevens van de zaak en de verklaringen van de verwerende partij laten er geen twijfel over bestaan dat de bestreden beslissing heeft opgehouden gelding te hebben. Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat de bestreden beslissing niet zou herleven ingeval een einde komt aan de stedenbouwkundige vergunning van 7 april 2016 tot het inrichten van een kamer voor hospitawonen.

De bestreden beslissing kan verzoekster hoe dan ook niet meer schaden.

8. Weliswaar is hiermee niet uitgesloten dat de verwerende partij eventueel later, na het verstrijken van de geldingsduur van de stedenbouwkundige vergunning, een nieuwe beslissing neemt die dezelfde inhoud heeft als de aangevochten beslissing. Maar ook een nietigverklaring ten behoeve van de rechtszekerheid zou niet uitsluiten dat er in de toekomst, na het verstrijken van de tijdelijke vergunning voor hospitawoning, opnieuw een betwisting rijst over – in de woorden van verzoekster – een “beweerde opsplitsing van haar woning”.

9. Uit de opheffing van de bestreden beslissing volgt dat verzoekster niet meer doet blijken van het vereiste belang bij haar beroep.

Door verzoeksters beroep op die grond te verwerpen, wordt tussen de partijen met gezag van gewijsde vastgesteld dat de bestreden beslissing niet meer ten uitvoer kan worden gelegd. Wat dat betreft, put verzoekster uit de hierna uit te spreken verwerping van het beroep niet minder garanties dan dat een arrest tot nietigverklaring voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer haar zou verschaffen.

10. Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

V. Kosten

11. De opheffing van de bestreden beslissing gaat terug op verzoeksters aanvraag van wat zij zelf een “regularisatievergunning” noemt voor het verhuren van een kamer in de vorm van hospitawonen. Het verlies aan belang van verzoekster, dat er finaal uit is voortgekomen, kan dan ook bezwaarlijk op het conto van de verwerende partij worden geschreven.

Er is reden de kosten ten laste van verzoekster te leggen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig november 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust